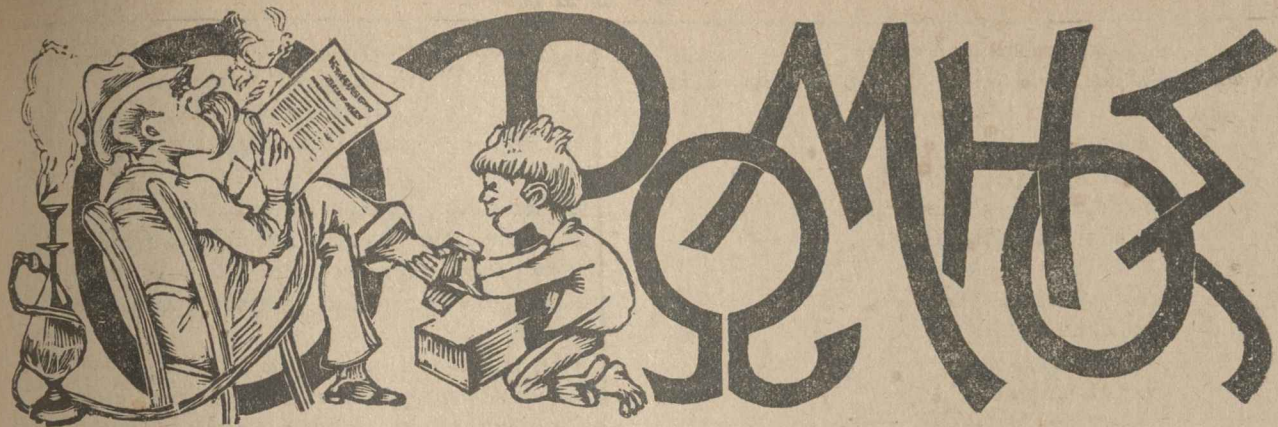

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον—ὁ κ τ ῶ φ ρ ᾱ γ κ α εἶ ν α : μ ὁ ν ο .
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ἑ κ α φ ρ ᾱ γ κ α κ α ἰ σ τ ὸ χ ἑ ρ ι .

Εἰκοστὸν καὶ τέταρτον ἀριθμοῦντες χρόνον
ἐστὶν κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Τρίτῃ τοῦ Σεπτεμβρίου καὶ δεκάτῃ,
γυμνάζετ' Ἐφεδρεία κοτσονάτῃ.

Ἔτος χίλια καὶ ὀκτὼ καὶ ἐνῆκόσα,
νεὰ δρᾶσις Ρωμῶν μὲ τὴν γλῶσσά.

Πενήντα καὶ χίλια
καὶ ἀνάβουν καντύλια.

Ἐφείδρων προσκλήσεις δι' ὀπλων ἀσκήσεις.

Ἔχομεν πάλιν ὁτὰς κλεινὰς
ἀσκήσεις φθινοπωρινὰς.
Γυμνάσια σκοποβολῆς
ἐπισημότητος πολλῆς,
καὶ γυμνάσια λόγου καὶ διμοιρίας
μεστὰ φιλοπατρίας.

Τάξις ἀραιά, πυκνή,
μὰ κανέναν δὲν ὀκνεῖ,
καὶ ὅλοι δροῦν μὲ τόσον σφρίγγος.

Κι' ὀλογάλανη σημαία
σκέπει τὰ παιδιὰ τάκματ' αἰ
καὶ ὅλους διατρέχει ρίγγος.

Ἡ πτωχὴ πατρίς καὶ πάλιν
εἶπε μὲ φωνὴν μεγάλην:

Ὡ παιδιὰ κατακαῦμένα,
ποῦ ἔξαπλόνεσθε γιὰ μένα
πότ' ἐδῶ καὶ πότ' ἐκεῖ...

Ἴτε πάλιν ὁτὸν στρατῶνα
νὰ φορέσετε κορῶνα,
νὰ φορέσετε χαλὶ.

Τρέξε, δόλχη νεολαία,
κι' ὅποιος δὲν φορεῖ σκελεὰ
νὰ μὴ βγάλῃ τσιμουδιά.

Τρέξετε, στρατωνισθῆτε,
κι' ὅπως ὅπως γυμνασθῆτε
μὲ τὰ ροῦχα σας, παιδιὰ.

Ἴτε μὲ ψυχῆς παλμόν
πρὸς πατρίδος μεγαλεῖα,
καὶ εἶναι τέρψις ὀφθαλμῶν
ἢ τοσαύτῃ ποικιλίᾳ
τῶν παντοίων φορεμάτων
καὶ τὸ πλήθος τῶν χρωμάτων.

Ταρατάμ... σάλπιγγων ἤχος,
σπεύσετε γενναιοφύχως
γιὰ τῶν ὀπλων τὴν τιμὴν.

Μὲ τῆς σάλπιγγος τοὺς ἤχους
καθ' ὁμάδας, κατὰ στοίχους,
συνταχθῆτε ἐστὶν γραμμῇ.

Πρέπει γιὰ τὴν ἀγάπῃ μου καθεὶς νὰ σιωπᾷ,
σκελεὰν μόνον ὡς φοροῦν ὅσοι προσήλθαν πρῶτοι,
καὶ ὅπως τὸ ράσσο, τέκνα μου, δὲν κάνει τὸν παπᾶ
ἔτσι ποτὲ καὶ τὸ χαλὶ δὲν κάνει στρατιώτῃ.

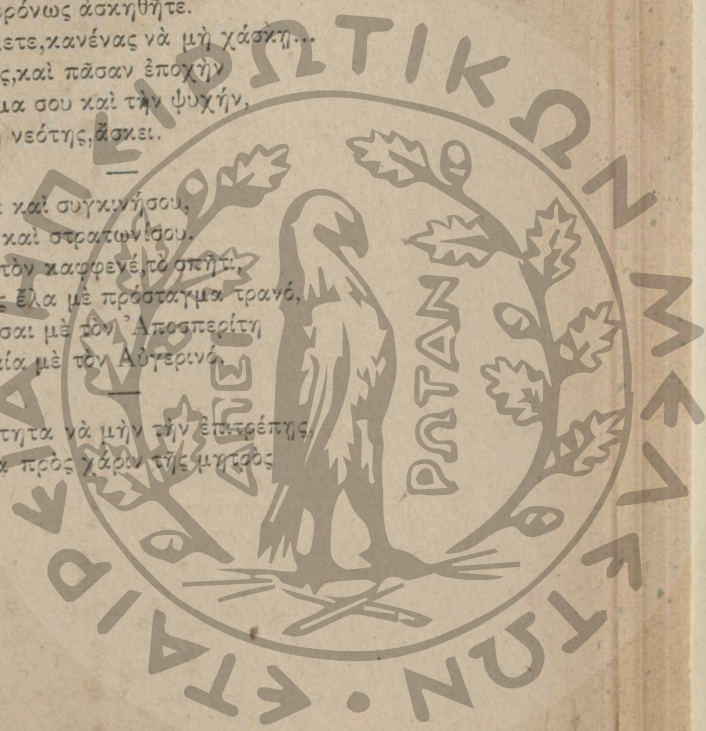
Ἐμπρὸς... εἰς τῆς σημαίας μου τὸν ἴσκιον ἑαπλωθῆτε
καὶ ἐμφρόνως ἀσκηθῆτε.

Τὴν νάρκην ἀποβάλετε, κανέναν νὰ μὴ χάσῃ...
ἐμπρὸς, καὶ πᾶσαν ἐποχὴν
τὸ σῶμα σου καὶ τὴν ψυχὴν,
χρυσὴ νεότης, ἀσχεῖ.

Δράσε καὶ συγκινήσου,
τρέξε καὶ στρατωνίσου.

Παραίτα τὸ ραχάτι, τὸν καφφερέ, τὸ σπῆτι,
καὶ τοὺς στρατῶνας ἔλα μὲ πρόσταγμα τρανόν,
νὰ πέφτῃς νὰ κοιμᾷσαι μὲ τὸν Ἀποσπερίτη
καὶ νὰ ξυπνᾷς ἀκριαία μὲ τὸν Αὐγερινόν.

Γιὰ σένα τὴν νωθρότητα νὰ μὴν τὴν ἐπιτρέψῃς,
καὶ ἔλα πρὸς χάριν τῆς μητρός.

στρατού ουσία να τρῶς,
κι' αν φᾶς καί λίγαις χαστουκίαις μεγάλο πρᾶγμα βλέπεις.

Δίχως συνταγᾶς γιαντρῶν
κάνε τῆς ψυχῆς λουτρόν,
καί μ' αὐτό φρονηματίσου
κι' εὐπρεπῶς ἀρωματίσου.

Τρόχιζε σὲ μνήματα
τοῦ σπαθιοῦ τὴν κόψιν...
νύφον ἀνομήματα,
καί μὴ μόνον ὄψιν.

Σ' ὅ,τι πάθης ἐνθυμοῦ
τὴν φτωχὴ τὴν μάννα,
μ' ἐμδατήρια κοιμοῦ,
ξύπνα μὲ τὴν διάννα.

Τρέχα σὲ λόχους τώρα,τρέχα σὲ διμοιρίαις
γιὰ νὰ ζητήσης θέσεις,
ν' ἀκούσης θεωρίαις,
θανάτους,καθαίρεσεις.

Χόρευε' στῶν στρατῶνων τὸ λαμπερὸ παρκέτο,
καί μὲ τὴν θεωρίαν
μὴν τρέμης τὴν ἀγρίαν
πῶς ἴσως ἀν τοὺς ἔλθῃ σὲ στείλουν' σὸ μουσκέτο.

Ὅλη πάλιν ζωρότης
ἔλα,πρόσφιλης νεότης.
Κι' αν καί τώρα μὲ τῶν Τούρκων τὰ Συντάγματα τὰ νέα
δὲν χρειάζεται στρατός,
πλὴν ἐν τούτοις πυροβόλει,γενεὰ παιδιῶν γενναία,
πρηνηδόν,γονυπετῶς.

Μὴ φεισθῆς μικρᾶς θυσίας,
ἀπαρνήσου κι' ἐργασίας,
ἀπαρνήσου καί γονεῖς,

Καί τῶν ὅπλων θιασώτης,
τρέξε πρὸς αὐτά,νεότης,
νεωτέρη νὰ γενῆς.

Κίνει τῶν νωθρῶν τὸν φθόνο,
τρώγε καί τὴν κουραμένα
σὰν ψωμί βασιλικό,

Καί ποτὲ μὴ λὲς μὲ πόνο:
κλάψε με,καυμένη μάννα,
ποῦ μ' ἐπῆραν τακτικό.

Ἐλα ρύζι νὰ παστρέψης
καί κουκιά νὰ μαγειρέψης,
βραστό,σοῦπα,μακαρόνια.

Ν' ἀσκηθῇς,νὰ ξενυκτίσης,
δίχως ν' ἄχῃς ἀπαιτήσεις
γι' ἀνδραγαθίων γαλόνια.

Ἀνωτέρους σὰν κυττάτε
χαιρετάτε χαιρετάτε.

Κι' αν πολὺ μεγάλον κόπον,ὦ τεκνία μου,σὰς φέρῃ
τὸ νὰ κάνετε τὸ σχῆμα
κάθε τόσο,κάθε βῆμα,
'σὸ πηλίκιον ἀπάνω νὰ καρφώσετε τὸ χέρι.

Σ' αὐτὸ τῶν γυμνασίων τὸ νέο πανηγύρι
μὴν ἔλθῃς γιὰ τὰ μάτια καί πρὸς τὸ θεαθῆναι,
κι' αν μείνῃς μίαν νύκτα καί δὲδ' χωρὶς τσαντίρι
μὰ κι' ἡ σκληραγωγία γιὰ τοὺς ὀπλίτας εἶναι.

Ἐλα νὰ ξανακάνῃς καμμία ψευδομάχη,
ἔλα ν' ἀκούσης γδούπους καί βροντεροὺς παιᾶνας,
ἔλα μὲ καραβάνη νὰ πηλαῖῃς' στὴ ράχη
χωρὶς νὰ λὲς ποτὲ σου λόγια τῆς καραβάνης.

Ἡ Πατρίδα,Φασουλῇ,
τέτοια μᾶς ξαναμιλεῖ
κι' ἐφεδρείαις προσκαλεῖ.

Κι' ἤλθαν πάλι τὰ παιδιὰ
μὲ χαρούμενη καρδιά
νὰ χορτάσουν ψωμοτύρια
τοῦ στρατῶνος καί φασούλια,
κι' ἀπὸ μέσ' ἀπὸ τσαντίρια
ν' ἀντικρύσουνε τὴν πούλια.

Ἀφήκαν κατὰ μέρος τὴν ὕλην τὴν χυδαίαν
κι' ἤλθαν μὲ τῆς πατρίδος τὴν αὐλὸν ἰδέαν.
Πιστοὶ πρὸς τὸ καθήκον
χωρὶς νὰ κοκορεύωνται
τὰς δάφνας ὀνειρεύονται
πολέμων καλλινίκων.

Κι' ἐγὼ τὴν τόσῃ νάρκην,ὄρε Φασουλῇ,τινάζω
καί πρὸς αὐτοὺς φωνάζω:
Ἐμπρὸς' στὰ παραπήγματα
μ' ἐδέλπιδα κηρύγματα.

Χαρμόσουνοι σαλπίζετε
τὴν κίνησιν ἡμῶν,
κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ σκορπίζετε
νεότητος χυμόν.

Ἄς φαίνεται χαρὰ
σὲ ξουρισμέναις μούραις,
κι' ἐμπρὸς χωρὶς μουρμούραις
πρὸς ἀσφαῖρα πυρά.

Ἐμπρὸς,ἐμπρὸς μὲ θάρρος
καί φρόνημα γερό...
μὲ τοῦτο κάθε θάρρος
θὰ σὰς φανῇ φτερό.

Ἀπὸ κρότον ἀρμάτων,τσιφούτη,
τῆς Ἀθήνας ἡ πόλις ἤχει,
προχωροῦν μὲ τὸ θῆμα ταχὺ
καί μυρίζε μπαροῦτι.

Μὲ γυμνάσια νέα μεγάλα
θάχῃ πάλι: τὸ κράτος σκοτοῦρα.
Θὰ ξυπνήσῃ καί' πάλι καθάλα
καί σφριγῶσα πεζοῦρα.

Ὁ Φασουλῆς ὁ κάρων
στὸν Γκέσωφ τῶν Βουλγάρων.

Ἐτοιμάζονται μάχαις τραναῖς
μὲ λαχτάραις,ἀντάραις,φωναῖς,
ἐκτὸς μόνον,ξυλένις φωρίτη,
ἀν μ' αὐτὸν τὸν καινούριο κομήτη,
ὅπου λὲν πῶς ἐφάνηκε τώρα,
συγκρουσθῇ κι' ἡ δική μας ἡ χώρα.

Ἡμέραι στρατιωτικῆς τοῦ Φασουλῆ τοῦ τενεκέ.

Περικλῆ τῶν Ἀθηναίων,
ποῦ σὲ μάχας ἀνετράφης,
εἶδα πάλιν περὶ νέων
γυμνασίων νὰ μοῦ γράφης.

Εἶδα νὰ κυλοῦν κανόνια,
κι' εἶδα ξίφος καί τουφέκι,
καί θυμήθηκα τὰ χρόνια
τὰ παλαιά,ντεληφυσέκη.

Χωρὶς ὀπλίτου νάχω προσόντα,
κι' αν κι' ἔχουν μύωφ ἀπὸ τοὺς πρώτους
φαντάρους πῆγα κι' ἐγὼ σ' ὀγδόντα
ν' ἀκούω διγῆναις,γκράν-κάσσαις,κρότους.

Μαλλὰ καί γένεια μοῦκοψαν σύρριζα
καί μὲ τὸ μούσι μονάχα μ' ἄφησαν,
καί κουρεμμένος' στοὺς δρόμους' σφύριζα,
καί κουρεμμένο μ' ἐφωτογράφησαν.

Καί τι θὰ πάθῃς μοῦπαν,ἀκόμη...
σὰν Δόν-Κιχῶτος θὰ γίνῃς ὁμοιος...
πᾶνε καί γένεια,πᾶε καί κόμη
πυκνὴ,πλουσία,κι' Ἀδεσσαλῶμειος.

Δὲν ξεχνῶ,στρατιῶται,
τοὺς κορέους τοὺς τότε.

Τι κορέοι,Πατρίδα μου,τραγανοὶ καί μεγάλοι...
ὥσὰν νοῦμερο τόμπολας ὁ καθένας προσάλλει.

Τι θαλαῖς στεναγμοί,
τι κορέοι γεμάτοι
δὲν μ' ἀφίνανε μάτι
νὰ σφαλίσω στιγμή.

Ποῖα φράκη τὶ πόνος,
καί ξεφώνιζα μόνος.
Ὁ Πατρις μου Κορέα
κι' ὅπῃ πάσας ὥραία,
ποῦ κι' ἐγὼ νὰ καθίσω:
κὼτ' αἶμα ποῦ ρεῖ...
πρὶν γὰρ σὲνὰ τὸ γόσω
θὰ τὸ πρῶν οἱ κορέοι.

Πῶς ἀνθεῖξε μὲ κείνους ἡ γενναία μου φύσις...
τοὺς ἐφέδρους τοὺς τώρα,Περικλῆ,ἀ' ῥωτήσῃς
ἀν οἱ φίλοι κορέοι καί τῶν νέων στρατῶνων
εἶναι τόσοι μεγάλοι σὰν κι' ἐκείνων τῶν χρόνων.

Ἐσκυδὰ σ' ὅλαις τῆς παιδικίας
καί κάθε μέρα λογχομαχίας.

ἔκανα τότε, Πατρίς Ἑλλάς,
καὶ μ' ἀγχιστρόφους μεταβολὰς
μοῦ πεφτε ζώνη, σπαθί, παλάσκα,
κι' ἄνοιγαν ὅλοι τὸ στόμα χάσκα.

Γιὰ τῆς δακῆς μου λογχομαχίας
τὴν εὐτροφίαν καὶ δεξιότητα
ἔλεγε σ' ὅλους ὁ κύρ λοχίας
καὶ τὴν ἐπῆνει μὲ σοβαρότητα.

Πάντα τὸ χέρι μου μ' πρὸς τὸ κασκέτο,
κι' ὅσο κι' ἂν ἤθελες, βρὲ Περικλέτο,
δὲν εἴμπορούσες νὰ μὴ γελάσης
σὰν μὲ τραβοῦσαν σ' ἄς παρελάσεις.

Τὶ σοῦρτα φέρτα καὶ τὶ θυσίαις,
κι' ὅλο τροχάδην κι' ὀρθοστασίαις.
Σὲ μιὰ παράταξι μὲ τὴν ντουφέκα
ὥραις ἐστάθηκα περίπου δέκα,
κι' ἀκόμη τώρα, βρὲ παλληκάρια μου,
θα' ἔρῃτε ρόζους σ' ἄς δρὸ ποδάρι μου.

Τοῦ Φιλοπάππου λέγε μας μνῆμα
μάχαις ἀρχαίαις καὶ τρομεραῖς...
σὺ μόνον ξέρεις πόσαις φοραῖς
σ' ἔχω μετρήσει βῆμα πρὸς βῆμα.

Γιὰ τοὺς θριάμβους μου, σκαὶ πατέρων,
ἐξετιμήθην κι' ἐγὼ δικαίως,
κι' ἡμέρα πλάκωσε πυρὼν ἀσφαίρων
κι' ἐγὼ μὲ μάτια κυττῶ Λυγκέως.

Ἀπὸ χιλίων μέτρων, προστάζουν,
πυροβολήστε, καὶ μὲ κυττάζουν.
Τότε σ' ἡμάδεψα μὲ πῦρ ἀνδρείας
χωρὶς νὰ βλέπω πέρ' ἀπ' τὴ μύτη μου,
ὥς ὅτου μοῦ ὤδωσαν φύλλον πορείας
καὶ δίχως ὅπλο μ' ἔστειλαν σπῆτι μου.

Καὶ τώρα βλέπω τὸ τόσο χάλι μου,
καὶ μὴν ξεχάνωντας τὰ τότε χρόνια
πάντα τὸ κλούβιο κυττῶ κεφάλι μου,
ποῦ δὲν ἐζήτησε κι' αὐτὸ γαλόνια.

Ψάλε τὴν νέα τὴν ἐφεδρεία,
ταμποῦρλο κτύπα, τουφέκι δρόντα,
ἐφ' ὅπλου λόγχῃ, κι' ἐν δύο, τρία...
φαντάρος ἦμουν κι' ἐγὼ σ' ὀγδόγτα

**Ὁ Φασουλῆς καὶ πάλι
ἀχλεῖ περὶ τοῦ Ράλλη.**

Ὡ Περικλέτο συνάδελφέ μου
καὶ μόνον φίλε καὶ σύντροφέ μου,
ποῦσαι καὶ πίσος τῆς ρητορείας,
μὰ καὶ κορόδο τῆς φαντασίας,
ἐπίτρεφέ μου καὶ τώρα πάλι
γιὰ τὸ ταξεῖδι νὰ πῶ τοῦ Ράλλη.

Ἵμνεῖτε το ταξεῖδι μεγάλου παροδίου,
ποῦ πῆρε καὶ τὸν Νώντα μαζί καὶ τὸ παιδί του.
Ἐπαινος ὄντως πρέπει σ' αὐτὸν τὸν χρυσομάλλον,
ποῦ τὴν περιοδείαν ἐσκέφθη τὴν μεγάλην.

Ἐξ ὅλων τῶν ὁμίλων
προσδέχεται καθεὶς
ἀπόστολον στωμύλον
ιδέας ἀγαθῆς.

Παραίτησε τὰ κόμματα
τῆς γῆς τῶν Παρθενῶνων,
καὶ προσκυνεῖ τὰ χῶματα
τῆς γῆς τῶν Μακεδόνων.

Τὸν Ράλλη μὴν τὸν ἴδατε, τὸν Μῆτσο τὸν λεδέντη;
τὸν ἴδαμε ποῦ πῆγαινε μέσα στὸ Μοναστήρι,
μὲς σ' τὸ κονάκι κόνεψε τοῦ καθενὸς Ἐφέντη
καὶ μ' ὅλους γιὰ τὸ Σύνταγμα κτυποῦσε τὸ ποτήρι.

Κι' αὐτὸν τὸν ἴδαμε σὲ Βιλαέτια,
τὸν ἐκερνούσανε παντοῦ σερμπέτια,
κι' ἐνθουσιάστηκε κάθε Τουρκάκι
μὲ τὴν ρεπούμπλικα καὶ τὸ σακάκι.

Τῶν Νεοτούρκων τὸ Κομητάτο
τρέχει σ' τὸν Ράλλη τὸν κοτσονάτο.
Γενναίους ἀνδρας ἐκεῖ γνωρίζει,
μάτς μοῦτς μ' ἐκείνους, μάτς μοῦτς μ' αὐτούς,
κι' ἀπ' τὰ μαλλιά του τρέχει χαρίζει
σὲ Νεοτούρκους ἀγαπητούς.

Γενναίως ἀγωνίζεται σ' τὴν γῆν τῆς ἀγωνίας
κι' ἀγωνιῶντες ἀδελφοὶ κλίνουν ἐμπρὸς τοῦ γόνου,
τὸν Ράλλη προσεφώνησε κι' ὁ τῆς Πελαγονίας
κι' ὁ Ράλλης σ' ὅλους ἀπαντᾷ χωρὶς νὰ πελαγώνη.

Μιλεῖ πρὸς ὅλους καὶ στάζει μέλι,
σύμπραξιν Τούρκων κι' Ἑλλήνων θέλει.
Μὲ μίαν νέαν χροιάν φωνῆς
παύει τὰ πάθη των, παύει τὰ μίσση,
καὶ προσεστώτες ὁμογενεῖς
τοῦ φέρνουν νήπια νὰ τὰ βαπτίσῃ,
καὶ καταρτίζει κι' ἐκ τούτων αἶνον
ἐν μέσῳ τέσων ἄλλων ἐπαίνων.

Βλέπω σ' τὸ πέρασμά του νὰ στρώνωνται μυρσῖναι,
κι' ὅποιος τὸν συναντήσῃ,
ἀφοῦ τὸν χαιρετίσῃ,
τοῦ λέει: κεφιῦμσεν; τὸ κέφι σου πῶς εἶναι;

Γιὰ τὸν ξαγθὸ μας ρεπούμπλικάνο
κόσμος σκουντεῖται, κόσμος σκουντᾷ,
λέν πῶς θα πάῃ καὶ στὸν Σουλτάνο
νὰ τὸν γνωρίσῃ κι' ἀπὸ κοντά.

Ζήτω τοῦ Ράλλη σκούζε, κωθῶνι,
καὶ τώρα πρέπει καλὰ νὰ μάθετε
πῶς κατὶ κάνει καὶ κατορθώνει
ὅποιος μὲ χέρι δετὰ δὲν κάθεται.

Ὅταν δὲν θεραπεύωμεν μονάχα τὰ σαρκίον
δρόμον εὐθὺν θ' ἀναίξωμεν μὲ δράσεις Πατρικίων,
μὰ καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ καθενὸς Πηλιδίου...
ταῦτα καὶ μένω, Περικλῆ, καὶ σ' ἔχω διὰ βίου.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τρίτος τόμος ἐξεδόθη τῶν Ἀπομνημονευμάτων
τοῦ μεγάλου μας τοῦ Χίου, τοῦ Συγγρού τοῦ πατριώτου,
μὲ πολλὰς περιπετείας καὶ σοφίαν διδαγμάτων
καὶ λαμπρότερος ἀκόμη τοῦ δευτέρου καὶ τοῦ πρώτου.

Ὁράσεως Ὑγιεινῆς, βιβλίων εἰδικόν
κι' ἐπιστημονικόν,
γραφὲν γι' αὐτούς, ποῦ θέλουνε νὰ βλέπουνε τὸν ἥλιον,
ἀπὸ τὸν ὀφθαλμίατρο τὸν Χαραμῆ τὸν Σπῆλιον.